

Sıkıştırılıyoruz

Meydan Gazetesi

29.12.2016

İçindekiler

Mutsuzlukla Sıkıştırıyoruz	3
Panikle Sıkıştırıyoruz	4
Gündemlerle Sıkıştırıyoruz	4
Tekrarlarla Sıkıştırıyoruz	5
Medya ile Sıkıştırıyoruz	6
Kentsel Dönüşümle ve Yıkımla Sıkıştırıyoruz	6
Demokrasiyle Sıkıştırıyoruz	7
Gerçeğin Anlamsızlaştırılmasıyla Sıkıştırıyoruz	8

Yaşamlarımızı sürekli baskılayan korku ve panikle; her gün-her saat durmaksızın bir hızla değişen gündemlerle; haber bültenlerinde, tartışma programlarında, gazetelerde, radyolarda bitmeyen tekrarlarla, “paylaş”larla, “retweet”lerle; bizleri “aptal” yerine koyup manipölasyondan beslenen medyayla; geçmişimizi, kimliğimizi ve hafızalarımızı silen kentsel dönüşüm ve yıkım politikalarıyla; özgürlüğümüzü tutsaklaştıran, iradesizleştiren “demokrasi illüzyonu”yla ve gerçeğin günden güne daha da anlamsızlaşmasıyla giderek sıkıştırılıyoruz.

Sıkıştırılıyoruz çünkü iktidar kendi varlığını daim kılmak; çaldığı iradelerimiz üzerinden egemenliğini yükseltmek için buna ihtiyaç duyuyor. Sıkıştırılıyoruz çünkü iktidar kendi siyasal iktidarını sürdürmek, kendi iktidar savaşlarında kullanabileceği yeni nesneler yaratmak için buna ihtiyaç duyuyor. Sıkıştırılıyoruz; çünkü devlet ancak bizleri sıkıştırarak kendi alanını açıyor, var oluyor.

Mutsuzlukla Sıkıştırılıyoruz

Gün ağarmadan düştüğümüz yollar, yorgunluk ve bitkinlik hissiyle devam ettirmek zorunda olduğumuz günler, güçsüz düşen bedenler, güçsüzleştikçe mutsuzlaşan zihinler...

İktidar, sabah karanlığında okula gitmek, işe yetişmek, otobüsü kaçırmamak için koşturmak zorunda olduğumuz sokakları karanlığa hapsediyor. Bizleri sabahın karanlığında tıklım tıklım dolu bir minibüse ya da yer kalmamış bir metrobüse doldurup, mutsuzlukla sıkıştırıyor. Devlet bizleri mutsuzlukla sıkıştırdıkça, umutsuzluğa ve çaresizliğe sürüklüyor; hapsedildiğimiz bitmek bilmeyen çaresizlikteyse düşünmeyen ve eylemeyen nesnelere dönüştürüyor.

Ne zaman uyuyup ne zaman uyanacağımıza karar veren, sabah güneşimizi gasp edip bizleri karanlığa ve mutsuzluğa sıkıştıran devlete karşı, bedenlerimizi ve zihinlerimizi geri kazanabilmek için direnmeliyiz. Bizleri görmez, duymaz, bilmez ve hissetmez bireylere dönüştürüp mutsuzlaştırmak isteyenlere karşı her sabahın köründe sıkıştırıldığımız rutine karşı geç kalma cesaretini gösterebilmeli; bu alışılmışlığın ve sıkıştırılmışlığın dışına çıkmalıyız.

Panikle Sıkıştırıyoruz

Patlayan bombaların ardından getirilen yayın yasakları; şüpheli paket ya da bomba ihbarları sonrasında asılsız çıkan ihbarlar; kalabalık alanlardan uzak kalmayı tercih edenler ya da bu tercihe mecbur bırakılanlar; sürekli olarak yükselen dolar kuru karşısında “krizi önlemek” için bozdurulan dolarlar; savaşla, ölümlerle, ekonomik krizle baskılanan bu coğrafyadan “kaçıp gitmenin” hayalini kuranlar...

Yaşadığımız topraklarda devlet, bireyi, korku ve panikle tahakküm altına alıyor; sindiriyor; sıkıştırıyor ve zaman içinde yok ediyor. Devlet toplumsal tüm alanlarda bu korku ve panik halini dayattıkça; birey giderek kontrolsüzleşiyor, acizleşiyor ve iktidarın dayattığı yok oluşa sıkıştırılıyor.

Yaşamlarımız kriz kışkacına ya da ölüme sıkıştırılıyor; günlerimizse bu sıkışmışlıktan çıkmanın, korkudan ve panikten kurtuluşu aramakla geçiyor.

Bedenlerimizi ve zihinlerimizi günden güne yıpratın; sosyal-ekonomik koşullarımızın giderek bizi tüketmesine yol açan bu korkudan-paranoyadan ve sıkışmışlıktan kurtulmamız ancak bu korku ve panik kültürünün dışında alanlar yaratmamızla mümkün. Korkularla ve panikle hapsolmayacağımız, sıkışmışlıktan kurtulacağımız yeni bir dünya yaratmanın yolu, iktidarın dayattığı korku dışındaki alanları çoğaltmaktan, bizleri paranoyaklaştıran-panikle sıkıştıran bu kültürü bertaraf etmekten geçiyor.

Gündemlerle Sıkıştırıyoruz

Darbe girişimi ve ardından ilan edilen OHAL; hemen her gün FETÖ bahanesiyle Kürt Hareketi'ne ve devrimcilere yönelik düzenlenen operasyonlar, gözaltı ve tutuklamalar; her gün ilan edilen yeni KHK'larla görevlerinden ihraç edilenler; duruşma arasında gözaltına alınan hakimler; hepimiz “uykudayken” önerilen, değiştirilen ve meclisten geçirilen yasalar; bir hafta içerisinde iki farklı yerde patlayan bombalar; bombaların etkisi henüz “geçmemişken” düzenlenen suikastler; IŞİD tarafından yakılan askerlerin görüntüleri...

Yaşadığımız coğrafyada, son 6 aydan bu yana hemen her güne yeni “son dakika” haberleriyle başlıyoruz. Bugünümüz bombalarla ağarırken; ertesi gün, Suriye'ye giren Türk ordusu tanklarıyla uyanıyoruz. TC ile

Rusya'nın dostluğuna artık "tamam" gözüyle bakılırken; devletin polisi tarafından gerçekleştirilen bir suikastle öldürülen Rus Büyükelçi'nin ardından "Rusya ile savaş başlayacak" telaşına kapılıyoruz...

"Gündeme bomba gibi düşen bir haber"ın, hatta bazen gün içerisinde birkaç kez değışebilen "ana gündem"lerin hızına artık yetişemiyoruz. İktidarının sürekli ve giderek daha hızlı bir şekilde değıştirdiği gündemleri yakalayabilmekten uzakta bir yerde; bir gündemin ardından bir yenisine savrulup duruyoruz; gündemlerle sıkıştırılıyor.

Bu savrulmadan ve sıkışmışlıktan kurtulabilmek için devletin hemen her gün değıştirdiği gündemlerin karşısında; kendi gündemlerimizi yaratabilmeli ve sıkıştırılmak istendiğimiz bu "gündem trafiği"nden çıkmalıyız. Bizleri bir gün bomba korkusuyla evimize kapatıp, ertesi gün "demokrasi mitingi"ne çağırın; önce "ekonomik kriz yok" deyip, ardından krizi önlemek için dolar bozdurmaya çağırın iktidarın dayattığı gündem illüzyonlarına karşı kendi gündemlerimizi yaratmalı, tartışmalı ve yaygınlaştırmalıyız.

Tekrarlarla Sıkıştırılıyor

Gün boyunca "son dakika" olarak verilen ve aynı alt yazıyla tüm gün sunulan haberler; saatte bir yayınlanan haber programlarında, aynı spikerin aynı ifadeyle, gün boyunca sunduğu ölüm haberleri; her tartışma programında saatlerce tartışılıp bir neticeye varılamayan başlıklar; televizyonlarda ve tüm iletişim kanallarında bitmek bilmeyen tekrarlar...

Devlet, özellikle medyayı kullanarak, gün boyu yayınlanan aynı haberlerle, aynı tartışmalarla, bizleri bitmek bilmeyen bir tekrarın içerisine sürüklüyor. Aynı ölüm haberi aynı hüznölü ses tonuyla; aynı zam haberi aynı yorumla ve aynı savaş haberi aynı görmezden gelmezlikle her gün her saat televizyonlarda dönmeye devam ediyor. Tekrarlar bizi ekranlarda yayınlanan haberlere, yoksulluğa, açlığa, savağa, ölüme alıştırarak bizleri giderek hissizleştiriyor ve bu hissizliğe sıkıştırıyor.

Bütün bu tekrara ve sıkıştırıldığımız hissizliğe karşı kendimizi tetikte tutmalıyız; özellikle içerisinde bulunduğumuz savaş gündeminde gasp edilmek istenen algılarımızı her daim açık tutmalıyız. Alıştırılmaya çalışıldıklarımıza, alışmamalı; tekrarlarla sıkıştırılmamak için irademizin gasp edilmesine izin vermemeliyiz.

Medya ile Sıkıştırıyoruz

Özellikle 15 Temmuz sonrasında medya, yalnızca bir manipölasyon aracı olarak işlev görmeye başladı. Haber programlarından tartışma programlarına, spor programlarından dizilere kadar, televizyonlarda yayınlanan her şey, devletin resmi kanalında yayınlanıyor olsun ya da olmasın, doğrudan iktidar propagandası yapmak için birer araç olarak kullanılmaya başlandı.

Bugün haber bültenleri ve tartışma programları, iktidarın siyasi propagandasının yapıldığı; sabah kuşağı ve evlilik programları ya da dizilerse, yalnızca iktidarın hakim kültürünün propagandasının yapıldığı yayınlar olarak karşımıza çıkıyor. Medya, bir bilgi vermek ya da bir gerçeği anlatmaktan çok başka bir yerde; yalnızca var olan gerçeğin manipüle edilmesi; bu manipölasyon üzerinden toplumsal bir provokasyon propagandasının işletildiği bir alana dönüşüyor. Sosyal medya da, aynı işlevi, iktidarın çok daha rahatça hüküm sürebildiği internet ortamında üstleniyor.

Medya bizi yayınlanan her haberde, her programda, her dizide hakim olan manipölasyonlara sıkıştırıyor. Bu manipölasyonun dışında, eksik ve yönlendirilmiş bilgiye karşı yapabileceğimiz tek şey ise, kedi bilgi-iletişim kanallarımızı yaratmaktan geçiyor.

Kentsel Dönüşümle ve Yıkımla Sıkıştırıyoruz

İktidar, elinde bulundurduğu tüm araçları bireyi tahakküm altına almak için kullanırken; bu tahakkümünü kimi zaman da doğrudan saldırılarla sürdürüyor. Kentsel dönüşüm ve yıkım, bu doğrudan saldırılara bir örnek.

Devlet kontrol almak istediği bireyin öncelikli olarak yaşam alanlarını kontrol altına alıyor. Kentsel dönüşümle ve yıkımla, kendi hakim kültürünün var olmadığı ya da olamadığı alanları “dönüştürmeyi”-“yıkmayı” amaçlayan devlet bir yandan da bu alanlarda yaşayan bireylerin dününü, bugününü, kimliğini ve kültürünü değiştirmeyi ve yıkmayı amaçlıyor.

Herhangi bir mekanı yalnızca kendi varlığı için dönüştüren iktidar, dönüştürdüğü bu yeni alanda kendi kimliğini ve varlığını da hakim hale getirmek istiyor. Özellikle 15 Temmuz sonrasında birçok sokağın, meydanın, parkın, kavşağın ismini “demokrasi”ye dönüştüren devlet; dönüştürdüğü

tüm mekanlarda var olan gerçekliği yıkıyor ve tüm bu mekanlara kendi gerçekliğini-kültürünü dayatıyor. İktidar, kentsel dönüşümle yalnızca yaşam alanlarımızı yıkmakla kalmıyor; aynı zamanda geçmişimizi, kültürümüzü, kimliğimizi ve hafızalarımızı da dönüştürmek, yıkmak istiyor.

İktidarın bu saldırısına ve bizleri kendi hakimiyet alanlarına sıkıştırma çabasına karşı, kendi yaşam alanlarımızı ve “kendimizi” savunabilmek için; kolektif işleyişin hakim olduğu yeni mekanları, kolektif özgür yaşam alanlarımızı oluşturmamız gerekir. İktidarın dönüştürmeye çalıştığı toplumsal alanlara karşı; siyasi ve ekonomik olarak bireyin tahakküm altına alınamayacağı, devletsiz ve kapitalizmsiz yeni yaşam alanlarımızı oluşturmamız gerekir.

Demokrasiyle Sıkıştırılıyor

Özellikle 15 Temmuz sonrasında sürekli duyar olduğumuz demokrasi, var olan iktidarın kendi hakimiyetini sürekli kılmak için topluma bir dayatmasıdır. Her şeyin “demokrasi” için olduğu; her pratiğin “demokratikleşme” amacı yolunda teorize edildiği bu dönemde; demokrasinin aslında ne demek olduğunu günden güne deneyimliyoruz.

Demokrasiden beslendiğini ve demokrasi mücadelesi verdiğini söyleyen iktidar hemen her gün dernekleri ve basın yayın kuruluşlarını kapatmakta; kendi iktidarı lehine konuşmayanları-yazmayanları ya da bunu reddedenleri gözaltına alıp tutuklamakta; kendi “demokratik” amaç ve çıkarları için toplumu adaletsizliğe sürüklemekte ve bu adaletsizliğe sıkıştırmak istemektedir. Bahsettikleri “demokrasi”, toplum içerisinde yer alan her bireyin iradesini gasp edilmesi; bireyin, iktidara ve onun kurumlarına sıkıştırılması demektir.

Bizlere “dayatılan demokrasi”ye karşı var olabilmek elbette mümkün. Demokrasiye karşı mevcut devletli siyaset alanının dışında bir siyaset yaratmamız; özörgütlü bir şekilde merkezsiz ve temsiliyete dayanmayan siyasal işleyiş kurmamız; iradelerimizin kendimiz dışındaki bir iktidar tarafından gasp edilmediği, bedenlerimizin ve yaşamlarımızın sıkıştırılmadığı bir kültür oluşturmamız lazım.

Gerçeğin Anlamsızlaştırılmasıyla Sıkıştırıyoruz

İktidar, var olan gerçekliği yok etmek ve kendi istediği gerçekliği yaratmak için, bizleri kendi kurgusuna sıkıştırır. İktidarın bu kurguyu hayata geçirebilmek için en elzem aracı ise “gerçeği anlamsızlaştırabileceği bir illüzyon yaratmaktır”. İktidar tarihin başından beri birbirini takip eden kurgularıyla insanları kendi gerçekliklerinden uzaklaştırmıştır. Fakat günümüzde, bu araçları kullanmakta iyice ustalaşan iktidar, sosyal medyasıyla, merkez medyasıyla, aklını yitirmiş siyasetçileriyle, gerçeğe daha doğrusu biz “ezilenlerin gerçekliğine” karşı belki de en büyük savaşı başlatmıştır.

Bir insanı köleleştirmenin, bir insanın benliğini gasp etmenin, bir insanı tahakküm altına alarak kurgulanan illüzyona sıkıştırmanın en iyi yolu, “var olan gerçekleri” o insanın elinden almaktır. Gerçeğe ulaşamayan insan, zamanla sağlıklı düşünme ve üretme yeteneğini kaybeder, kendi varlığını yitirir ve iktidarın illüzyonlarıyla sıkıştırılır.

İktidar, bireyi mutsuzlukla, korkuyla ve panikle, hızla değiştirdiği gündemlerle, bitmek bilmeyen tekrarlarla, yalnızca bir manipülasyon aracı olan medyayla, kentsel dönüşümle ve yıkımla, demokrasi illüzyonuyla, gerçeğin anlamsızlaştırılmasıyla kendi tahakkümüne sıkıştırır ve sindirir. Çünkü bireyi ne kadar sıkıştırırsa, kendi için yeni alanlar yaratır.

Birey yaşamının her anında ve her alanında mahkum edildiği bu sıkışmışlığın farkına vardığı andan itibaren ise, bu sıkışmışlığı yıkmak için mücadele etmeye başlar.

Özörgütlü bir şekilde, örgütlülük ve toplumsallık perspektifiyle yeni bir gerçeklik yaratmaya; kolektif bir şekilde yaratılan bu gerçekliği kolektif bir şekilde yaşamaya başlar.

Sabahın kör karanlığında otobüse, metroya, metrobüse sıkıştırılan; umutsuzlukla mutsuzluğa, acizlikle çaresizliğe sıkıştırılan; sabahları evlilik, akşamları ana haber, geceleri tartışma programlarına sıkıştırılan; asgari ücretle simit çay hesabına sıkıştırılan; kaza adı altında iş cinayetlerine sıkıştırılan; kendi elleriyle inşa ettiği mahallelerden alınıp 60 metre-karelik evlere sıkıştırılan; yastık altında altını ya da bozdurulacak doları olmayıp yoksulluğa ve krize sıkıştırılan; erkek egemenliğiyle yok edilmeye ve nefret politikalarıyla katledilmeye sıkıştırılan; beton duvarlar-demir parmaklıklarla hapishanelere sıkıştırılan; iradeleri bir oy pusulasına sıkış-

tırılan; devletlerin çıkar savaşlarında zincire vurulmaya ya da diri diri yakılmaya sıkıştırılan; gerçek olmayan gerçekliğe sıkıştırılan; yalnızlığa, umutsuzluğa ve örgütsüzlüğe sıkıştırılan yaşamlarımızdan elbette sıyrılacağız.

Bizleri mekanlara sıkıştıran, sıkıştırdıkça iradesizleştiren ve zaman içerisinde tutsaklaştıranlara karşı, maruz bırakıldığımız bu sıkışmışlığımızdan kurtulmalıyız. Sıkışan her şey patlar ve şimdi bizler tüm sıkışmışlığımızla sosyal ve ekonomik bir patlamanın eşiğindeyiz. Bu eşiği aşmalı ve kendi özgür yaşamlarımızı kendi ellerimizle ve buluşan ellerimizle, yani örgütlülüğümüzle yaratmalıyız.

Anarşist Kütüphane

Meydan Gazetesi
Sıkıştırılıyor
29.12.2016

tr.anarchistlibraries.net